

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 341/2012-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti K., s. r. o., K., zastúpenej advokátom JUDr. R. K., K., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co/93/2011 z 21. novembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti K., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. marca 2012 doručená sťažnosť spoločnosti K., s. r. o., K. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co/93/2011 z 21. novembra 2011.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že 1. júna 2005 spoločnosť S., spol. s r. o., podala Okresnému súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) návrh na určenie vlastníckeho práva k pozemku parc. č. 1612/5 o výmere 3444 m² nachádzajúceho v k. ú. Ľ. a zapísaného na LV č. 2392 Katastrálneho úradu v K., Správy katastra K. V tomto konaní vystupovala sťažovateľka v procesnom postavení odporcu. Okresný súd uznesením č. k. 12 C/103/2005-165a z 2. marca 2007 pripustil zámenu účastníkov konania na strane navrhovateľky tak, že pôvodná navrhovateľka z konania vystúpila a na jej miesto vstúpila spoločnosť S., s. r. o. (ďalej len „navrhovateľka“).

Okresný súd rozsudkom č. k. 12 C/103/2005-190 z 13. apríla 2007 žalobu zamietol a v odôvodnení tohto rozhodnutia uviedol:

„Z uzavretej kúpnej zmluvy medzi spoločnosťou S. spol. s r. o. a navrhovateľom zo dňa 7. 8. 2006 a Dodatku č. 1 ku tejto kúpnej zmluve uzavretého dňa 12. 10. 2006 vyplýva, že navrhovateľ sa stal vlastníkom budovy stojacej na pozemku, ktorý je predmetom určovacej žaloby, avšak predmetom prevodu nebol tento pozemok. Ak by aj spoločnosť S. spol. s r. o. ako pôvodný navrhovateľ vo veci mal vecnú legitimáciu v tomto spore, nepreviedol na navrhovateľa, t.j. na spoločnosť S. s. r. o. žiadne práva k pozemku parc. č. 1612/5 a teda navrhovateľ nemá k predmetnému pozemku žiaden právny vzťah, z uvedeného dôvodu súd žalobu zamietol...“

Keďže súd ďalšie dokazovanie vo veci považoval za zbytočné a nehospodárne z dôvodu chýbajúcej vecnej legitimácie navrhovateľa v spore, súd zamietol aj návrh na ďalšie dokazovanie, ktoré navrhli účastníci konania.“

Na základe odvolania navrhovateľky krajský súd uznesením č. k. 4 Co/161/2007-201 z 21. mája 2009 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V relevantnej časti odôvodnenia uviedol:

„Súd prvého stupňa v prejednávanej veci nepostupoval dôsledne... a zatiaľ v spore teda nie je jasné, či je žalovaný vlastníkom sporného pozemku. Predovšetkým súd prvého stupňa neskúmal bližšie to, či je to platná zmluva o predaji súboru majetku uzavretá medzi K., š. p. v likvidácii a žalovaným zo dňa 29. septembra 2003, ktorou mal byť aj prevod vlastníckeho práva parcely č. 1612/5 zastavanej plochy o výmere 3444 m², lebo ďalšie dokazovanie uznal za zbytočné, keďže žalobca neosvedčil svoju aktívnu legitimáciu.

S týmto právnym názorom súdu prvého stupňa nemožno súhlasiť. Je potrebné zdôrazniť, že otázka aktívnej legitimácie je posúdenie toho, či žalobcu, ktorý je právne spôsobilým subjektom, možno vylúčiť ako nositeľa hmotného práva. Pokiaľ teda súd konštatuje, že žalobca nemá aktívnu legitimáciu, musí byť nad všetky pochybnosti jasné, že hmotné právo, o ktoré v konaní ide, nemohol žalobca nadobudnúť...

V týchto súvislostiach odvolací súd poukazuje na to, že v konaní bolo nepochybne preukázané, že ak je na spornom pozemku postavená stavba, ktorej vlastníkom je po pôvodnom žalobcovi terajší žalobca, tak tým by už mala byť splnená podmienka žalovateľnosti, a teda aj nalievavého právneho záujmu podľa § 80 písm. c) O. s. p...

Bude preto povinnosťou súdu prvého stupňa podľa § 226 O. s. p., aby po vrátení veci spätne preskúmal platnosť prevodov k pozemku parcely č. 1612/5 zastavanej plochy o výmere 3444 m² od jej zápisu na základe zmluvy o predaji súboru majetku uzavretej medzi K., š. p. v likvidácii a žalovaným zo dňa 29. septembra 2003 až po stav pred roka 1989. V tejto spojitosti bude potrebné najmä skúmať, či bol K. š. p. skutočným vlastníkom nehnuteľnosti, na základe, akej právnej skutočnosti sa ním mal stať, kto bol jeho právnym predchodcom a pod.

Až po skúmaní platnosti prevodov a po ich zistení, by bolo možné uzavrieť, či je žaloba dôvodná alebo, či k pozemkom existuje iný právny vzťah. Po zrušení veci je potrebné, aby sa prvostupňový súd riadil vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu, hodnotil výsledky vykonaného dokazovania jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach a na základe tých opätovne vo veci rozhodol.“

Ďalším rozsudkom č. k. 12 C/103/2005-292 z 19. novembra 2010 okresný súd žalobu zamietol a v odôvodnení svojho rozhodnutia opätovne poukázal na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľky. Podľa názoru okresného súdu „*navrhovateľovi nesvedčí žiaden zo spôsobov nadobudnutia vlastníckeho práva v zmysle ust. § 132 ods. 1 Obč. zák... navrhovateľ kúpil od spoločnosti S. spol. s r. o. len samotnú budovu bez pozemku, na ktorom je táto stavba postavená, čo vyslovene bolo uvedené aj v samotnej Kúpnej zmluve, resp. Dodatku č. 1. Predmetom prevodu nebol pozemok... Súčasný navrhovateľ... žiadnym spôsobom nepreukázal prevod týchto práv od spoločnosti S. spol. s r. o., kúpil len samotnú budovu bez pozemku.*“.

Proti uvedenému rozsudku podala navrhovateľka odvolanie.

Krajský súd uznesením č. k. 4 Co/93/2011-322 z 21. novembra 2011 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V relevantnej časti odôvodnenia uviedol, že:

„... zistil, že opätovne nie sú podmienky na zmenu ani na potvrdenie rozhodnutia súdu prvého stupňa. Odvolací súd poukazuje predovšetkým na svoje pôvodné zrušujúce uznesenie zo dňa 21. mája 2009 sp. zn. 4 Co/161/2007 a na jeho dôvody. V tejto súvislosti je potrebné povedať, že opätovne bol nedostatočne zistený skutkový stav a zároveň nepreskúmateľnosť rozsudku.

Z rozhodnutia odvolacieho súdu si súd prvého stupňa osvojil len skutočnosť, že ak odvolací súd uviedol, že v konaní bolo nepochybne preukázané, že ak je na spornom pozemku postavená stavba, ktorej vlastníkom je po pôvodnom vlastníkovi žalobca, tak tým už by mala byť splnená podmienka žalovateľnosti, teda aj naliehavého právneho záujmu podľa ust. § 80 písm. c) O. s. p. Opomenul, ale ani sa nevyporiadal s povinnosťou mu uloženou v zrušujúcom uznesení, kedy mu bolo uložené na povinnosť spätne preskúmať platnosť prevodov k pozemku parcely č. 1612/5 zastavanej plochy o výmere 3.444 m² od jej zápisu, na základe zmluvy o predaji súboru majetku uzavretej medzi K., š. p. v likvidácii a žalovaným zo dňa 29. septembra 2003 až po stav pred roka 1989. V tejto spojitosti bolo mu uložené skúmať, či bol K., š. p. skutočným vlastníkom nehnuteľnosti na základe akej právnej skutočnosti sa ním mal stať, kto bol jeho právnym predchodcom a pod.. Bolo

uložené odvolacím súdom, že až po skúmaní platnosti prevodov a po zistení by bolo možné uzavrieť, či je žaloba dôvodná alebo či k pozemkom existuje iný právny vzťah. Keďže rozsudok súdu prvého stupňa aj po zrušení veci v podstate nepreskúmateľný v tejto časti, poukazujúc len na osvojený právny názor vyslovený v podstate odvolacím súdom bude opätovne potrebné, aby na tieto okolnosti sa súd prvého stupňa po zrušení veci nepochybné zameral a aby svoje rozhodnutie preskúmateľnými dôvodmi hodnotiacimi dôkazy jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach vyhodnotil. Bez tohto nie je možné vo veci spravodlivo rozhodnúť a jednoznačne je rozhodnutie predčasné.

V danom prípade doplnenie skutkového stavu vyžaduje, aby rozsudok bol opätovne zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie súdu prvého stupňa, pretože bez týchto zistení nie je možné vo veci spravodlivo rozhodnúť. Taktiež dať odpoveď na otázky dôvodnosti žaloby, ktoré sú podstatnou záležitosťou v spore a vykonanie dokazovania doplnením v odvolacom konaní by bolo na ujmu práv účastníkov a preto ho nemohol vykonať odvolací súd. Po vrátení veci bude potrebné, aby sa prvostupňový súd riadil rozhodnutím a právnym názorom odvolacieho súdu, vo veci opätovne rozhodol a rozhodol aj o náhrade trov odvolacieho konania.“.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že krajský súd napriek zásade „iura novit curia“ nerešpektuje základné princípy občianskeho súdneho konania, keďže aj napriek skutočnosti, že pred prvostupňovým súdom bolo jednoznačne preukázané, že navrhovateľka nie je aktívne vecne legitimovaná, nie je ochotný potvrdiť rozsudok súdu prvého stupňa a naďalej bez akéhokoľvek racionálneho dôvodu trvá na ďalšom dokazovaní, ktoré je v tomto štádiu konania úplne irelevantné a predovšetkým nehospodárne. Sťažovateľka namietala, že krajský súd svojím postupom, resp. rozhodnutiami ignoruje rozhodujúcu okolnosť spočívajúcu v absencii aktívnej vecnej legitimácie navrhovateľky, ktorá bola zo strany prvostupňového súdu náležite preukázaná a ktorá má mimoriadny vplyv na výsledok konania, čím de facto od 21. mája 2009 až do súčasnosti bráni riadnemu ukončeniu konania. Podľa názoru sťažovateľky neefektívnym postupom, resp. rozhodnutiami krajského súdu dochádza k zjavným, zbytočným a ničím neodôvodneným priťahom v predmetnom konaní, k porušeniu zákazu denegatio iustitiae (odopretie spravodlivosti) a v konečnom dôsledku k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného

práva na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie, ktorého súčasťou je aj právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka ďalej uviedla, že považuje za potrebné poukázať na tú skutočnosť, že od 21. mája 2009, keď krajský súd prvýkrát zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa, až do dnešného dňa, prešlo viac ako dva a pol roka a vec nie je riadne ukončená, hoci na to nie sú relevantné dôvody. V tejto súvislosti považuje za potrebné upriamiť pozornosť predovšetkým na prietahy krajského súdu vzniknuté počas odvolacieho konania vedeného ním pod sp. zn. 4 Co/93/2011, ktoré od postúpenia veci krajskému súdu až do jeho rozhodnutia vo veci (21. novembra 2011) trvali viac ako šesť mesiacov, pričom krajský súd tak urobil až po sťažnosti sťažovateľky z 9. novembra 2011 na prietahy v konaní adresovanej predsedovi tohto súdu.

Sťažovateľka v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd vydal tento nález:

„I. Základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky na súdnu a inú ochranu, základné právo podľa čl. 48 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná, neefektívnym postupom, resp. rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach v konaniach sp. zn.: 4 Co/93/2011-322 porušené bolo.

II. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 21. 11. 2011, sp. zn.: 4 Co/93/2011-322 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

III. Ústavný súd prikazuje Krajskému súdu v Košiciach, aby v konaní sp. zn.: 4 Co/93/2011 bezodkladne konal.

IV. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 1.700 €, ktoré mu je Krajský súd v Košiciach povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

V. Krajský súd v Košiciach je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 323,50 EUR vrátane DPH do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

K námietke porušenia základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co/93/2011

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (napr. IV. ÚS 221/04, III. ÚS 103/07, III. ÚS 139/07).

Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nedochádza k porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02). Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 184/06, III. ÚS 316/2010). Podobne môže zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie označených práv vyplývať aj z toho, že toto porušenie sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietáhoch (napr. m. m. IV. ÚS 147/04).

Ústavný súd taktiež považuje za potrebné zdôrazniť, že jeho judikatúra v zhode s rozhodovaním Európskeho súdu pre ľudské práva považuje za primeranú dobu súdneho konania v rozsahu dvoch až troch rokov na jednom stupni podľa zložitosti veci.

Ústavný súd zistil, že spis okresného súdu sp. zn. 12 C/103/2005 spolu s odvolaním navrhovateľky proti rozsudku okresného súdu č. k. 12 C/103/2005-292 z 19. novembra 2010 a s vyjadrením sťažovateľky k tomuto odvolaniu bol krajskému súdu predložený 14. marca 2011.

Sťažovateľkou napadnuté odvolacie konanie bolo (po ôsmich mesiacoch, pozn.) ukončené rozhodnutím (uznesením) krajského súdu č. k. 4 Co/93/2011-322 z 21. novembra 2011, ktorým tento zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie; toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 2. februára 2012.

Sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená 8. marca 2012.

Vychádzajúc z citovanej judikatúry a z uvedených skutočností (konkrétnych okolností daného prípadu) ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že v súčasnosti k porušovaniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní nedochádza, a teda konanie o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd vo vzťahu k označeným právam poskytuje. Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

K námietke porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 4 Co/93/2011-322 z 21. novembra 2011

Sťažovateľka poukázala na viacero rozhodnutí ústavného súdu v iných veciach, v ktorých sa vyjadroval ku kvalite súdneho konania, resp. k zjavnej neodôvodnenosti

a arbitrárnosti záverov všeobecných súdov vyslovených v ich rozhodnutiach, avšak svoju sťažnosť vo vzťahu k porušeniu označených práv konkrétne odôvodnila len neochotou krajského súdu potvrdiť rozsudok okresného súdu (o zamietnutí žaloby navrhovateľky, pozn.), a teda potvrdiť záver okresného súdu o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľky, s ktorým sa ona sama stotožňuje, ako aj zbytočnosťou a nehospodárnosťou ďalšieho dokazovania.

Ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie týchto základných práv nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O arbitrárnosti

(svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom je možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o vecnej legitímácii účastníka konania pred všeobecnými súdmi patrí výlučne do právomoci týchto súdov, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený zasahovať. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu, v ktorom odkázal aj na svoje predchádzajúce rozhodnutie (pozri I. časť uznesenia ústavného súdu), konkrétne vyplýva, ako je zo strany okresného súdu potrebné doplniť dokazovanie, aby bolo možné bez akýchkoľvek pochybností vyriešiť „spornú“ otázku týkajúcu sa vecnej legitímácie účastníka konania. Krajský súd tak rozhodol so zreteľom na to, že súdnu ochranu práv, resp. oprávnených záujmov účastníkov konania, je povinný poskytnúť obom stranám sporu, aj keď v konečnom dôsledku „úspešnou“ bude len jedna z nich. Ústavný súd opätovne pripomína, že len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojevôľa (napr. II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, III. ÚS 300/06). Napadnuté rozhodnutie krajského súdu nie je konečné, a aj keď je prvostupňový súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, konečný výsledok predmetného konania v tomto štádiu nemožno predvídať, a už vôbec ho nemožno zo strany ústavného súdu prejudikovať.

Keďže námietka sťažovateľky v podstate spočívala len v jej nespokojnosti so závermi krajského súdu vyslovenými v napadnutom rozhodnutí a ústavný súd nezistil žiadnu relevantnú súvislosť medzi namietaným porušením označených práv sťažovateľky a týmto rozhodnutím krajského súdu, sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky v nej uvedenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. augusta 2012